

Новы стыль

У ЖВАВЫХ РЫТМАХ ГОСПЕЛУ!

Карэспандэнт «Чыр-
вонкі» пазнаёміўся з
адзіным на ўсю краіну
госпел-бэндам імя Фо-
рэста Джорджавіча Гам-
па і даведаўся, за што
беларускія дзяўчаты
так палюбілі балахоны і
афра-амерыканскія ма-
тывы.

«Ведаеце, «Форэст Гамп»
— выдатнае кіно, а Том
Хэнкс, выканаўца галоўнай
ролі, — адзін з маіх любімых
акцёраў, але на стварэнне
нашага калектыву фільм ні-
як не паўплываў, — уводзіць
у курс справы Вольга Абрам-
чук, адна з удзельніц ансамб-
ля. — З выбарам назвы ўсё
адбылося спантанна. Амаль
год таму Аляксей Грынчык,
наш сябар і ідэйны натхняль-
нік ансамбля, на першай рэ-
петыцыі прапанаваў назва-
ца ў гонар кінагероя Форэста
Гампа. Мы і пагадзіліся».

Акрамя Вольгі, у вакаль-
ным квартэце спяваюць
яшчэ тры дзяўчыны: Дзіна

Багданец, Дар'я Шабуня і
Юлія Джазаева. Для кожнай
з іх — музыка не проста хобі,
а справа, якой яны прысвяці-
лі гады заняткаў у музычных
школах, вучылішчах і ўнівер-
сітэтах. Кажуць, што ў калек-
тыве сустрэлі не толькі ад-
надумцаў, але і сапраўдных
сябровак. Таму і на многія
пытанні дзяўчаты адказвалі
разам.

— Напачатку з'явілася ідэя
спяваць госпел, а ўжо пасля
мы пачалі шукаць вакалістаў.
Тлумачылі, што гэты праект
не толькі вакальны, але і
гумарыстычны. І элементы
жартаў у нашай творчасці
таксама прысутнічаюць.

— Госпел — жанр духоў-
ных песнапанняў. Але мы
ніколі не атаясамлялі сябе

з царквой, дзе працуюць
госпел-хоры. У стылістыцы
госпела мы спяваем творы
нерэлігійнай тэматыкі. Выра-
шылі не закранаць тэму рэлі-
гіі, бо гэта асабістая справа
кожнага.

— Нягледзячы на гэта,
жанр усё роўна патрабуе
добрай вакальнай падрых-
тоўкі...

— Менавіта таму калек-
тыў спачатку меў больш
выканаўцаў. Аднак цяпер
засталіся тыя, хто можа ця-
гнуць агульную лямку і разам
развівацца.

— Дарэчы, вашы пры-
гожыя блакітныя балахо-
ны — гэта таксама частка
стылю?

— Безумоўна. Іх літараль-
на за тыдзень пашыла наша
сяброўка — дызайнер і ма-
дэльер Кацярына Бабічова.
Яна зрабіла тое, з чым не
магло справіцца сталічнае
атэльё на працягу трох ме-
сяцаў.

— І якая была рэакцыя
публікі?

— На адным з вяселляў
мы выступалі ў якасці па-
дарунка. І калі моладзь мы
задаволілі, то запрошаныя
бабулі і дзядулі ўсё ніяк не
маглі зразумець, адкуль та-
кія «дзівачкі» ўзяліся.

— Дарэчы, мой знаёмы
рэкламаваў вас як калектыў,
які вельмі запатрабаваны на
вяселлях і вечарынах...

— Што тычыцца вяселляў,
мы згаджаемся не заўсёды.
Пераважна дапамагам на-
шым сябрам, знаёмым, якія
ладзяць на прыродзе выяз-
ныя рэгістрацыі шлюбаў. Ад-
маўляем у тых выпадках, ка-
лі людзі прапануюць спяваць
тое, што мы не выконваем.
Напрыклад, шансон.

— Напачатку слухачы
нас не вельмі разумелі. Ка-

Даведка «ЧЗ»

*Госпел — жанр духоў-
най хрысціянскай музы-
кі, які з'явіўся ў канцы
XIX стагоддзя ў ЗША.
Негрыцянскі госпел вы-
значаецца жвавасцю,
танцавальнымі рытмамі,
спантанымі рэплікамі,
імпрывізацыямі.*

лі мы выходзілі на сцэну ў
балахонах, яны думалі, што
мы адразу пачнём істэрыць
і крычаць «Алілуя!». А гэта
насамрэч, як мы ўжо каза-
лі, проста стылістыка. З-за
гэтага нам прыйшлося кры-
ху «змякчыць» рэпертуар і
пачаць выконваць у сваёй
апрацоўцы вядомыя хіты.
Праўда, з часам мы ўсё роў-
на хочам вярнуцца да той му-
зыкі, з якой пачыналі.

— Якое з выступленняў
вам найбольш запомнілася?

— У падземным перахо-
дзе станцыі метро «Кастры-
ніцкая». Уявіце, якая акусты-
ка ў пераходзе! Было невера-
годна! Спывалі там гадзіну і
сабраві сапраўдны аншлаг.
Менавіта тады прыйшло ад-
чуванне, што мы — сапраўд-
ны калектыў. Да нас пады-
шла выкладчыца музыкі,
якая сказала, што тое, што
мы робім, проста cudовна.

— Дык можа з пераходаў
варта перайсці, напрыклад,
на тэлебачанне і паспраба-
ваць сябе ў тэлешоу?

— Мы не маем у гэтым
унутранай патрэбы. І, шчыра
кажучы, нам гэтага не хоча-
цца. Добра, калі ты падабаеш-
ся журы, аднак на тэлепра-
ектах усё суб'ектыўна. І калі
нехта кажа на ўсю краіну,
што ты слабы, так пра цябе
пачынаюць думаць усе.

— У такім разе, да чаго
вы імкняцеся?

— Збіраемся прыдумаць
яшчэ адзін тып выступлен-
няў, даць сольны канцэрт і
надалей развівацца, рэпеці-
раваць.

— А можа, напішаце
ў Амерыку ліст да Тома
Хэнкса, каб ён даведаўся
пра існаванне ансамбля
імя Форэста Джорджавіча
Гампа?

— Добрая ідэя, бо ў лю-
бым выпадку прыемна, ка-
лі цябе ведаюць за акіянам.
Праўда, для нас гэта не са-
мамэта, а, хутчэй, проста
добры бонус.

Тарас ШЧЫРЫ.

ШЧАСЦЕ — БЫЦЬ НА СЦЭНЕ

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Вы марыце адбыцца як спява-
ка, а ці гатовы нечым ахвяраваць,
быць пад пастаяннай пільнай ува-
гай?

— Для мяне спяваць на сцэне — са-
мая вялікая мара з дзяцінства. Я пра-
цую над яе дасягненнем. Зразумела,
што творчыя людзі часта знаходзяцца
ў цэнтры ўвагі, але я не баюся гэтага,
бо імкнуся заўсёды заставацца самай
сабой. Такое правіла я прымяняю ва
ўсіх сферах жыцця. Хаця, ведаеце, ма-
ма з дзяцінства вучыла мяне думаць,
быццам за мной назірае схаваная ка-
мера. Таму я ўжо ведаю, як сябе паво-
дзіць. Увага бывае прыемная, калі табе
дораць кветкі, гавораць кампліменты.
Але сярод прыхільнікаў і журналістаў
часам сустракаюцца і занадта настой-
лівыя. Я вучуся паводзіць сябе так, каб
і не пакрыўдзіць чалавека, і абараніць
сябе і сваіх родных ад дакучлівай ці-
каўнасці.

— Для вас характэрна спрабаваць
нешта новае?

— Я люблю эксперыментавать,
заўсёды адкрытая да новых і цікавых
крокаў як у творчасці, так і ў штодзён-
ным жыцці. Вось нядаўна ўладкавалася
працаваць у музычную школу. У мяне
26 вучняў. З кожным займаюся індыві-
дуальна. Для мяне гэта таксама новая
старонка, бо раней я працавала толькі
з дарослымі. Мне вельмі падабаецца, і дзеці
з задавальненнем на заняткі прыходзяць.
Думаю, яшчэ знайду, чым здзівіць у буду-
чыні.

**Калі б не маміна школа, то сёння
я і не працавала б, і не ездзіла сама
нікуды. Бывае, гляджу на некаторых
бацькоў і разумею: таты з мамамі
імкнуцца ад усяго засцерагчы сваіх
сына альбо дачку, а важна ўмець
іх адпускаць.**

— Мама выходзіла вас, не акцэнту-
ючы ўвагі на тым, што вы не такая, як
астатнія. Лічыце, яе падыход правіль-
ным?

— Цяпер разумею, што мама мела ра-
цыю. Хаця тады не магла зразумець, як яна
можа так са мной рабіць... Было, напрык-
лад, што яна ставіла мне задачу дабрацца
самастойна дадому... Усялякае бывала. Але
яна заўсёды знаходзілася побач, проста я
пра гэта не ведала. Без слёз не абыходзіла-
ся, але ж дабіралася. А потым такое шчасце
адчувала, калі аказвалася дома. Калі б не
маміна школа, то сёння я і не працавала б,
і не ездзіла сама нікуды. Бывае, гляджу на
некаторых бацькоў і разумею: таты з мама-
мі імкнуцца ад усяго засцерагчы сваіх сына
альбо дачку, а важна ўмець іх адпускаць.
Для гэтага патрабуецца мудрасць.

— Ваш бацька раздзяляў маміны ме-
тады выхавання?

— Тата імкнуўся заўсёды ўраўнаважыць
і згладзіць маміну строгасць. Бывала, яны
нават спрачаліся з-за гэтага. Я і сёння ад-
чуваю яго падтрымку і любоў.

— Даводзіцца сутыкацца з непара-
зуменнем на свой адрас з боку іншых
людзей?

— Калі іду з палкай, то ведаю, што
людзі на мяне азіраюцца, часам нават

могуць неяк не так адказаць, калі проста
пытаяшся пра нумар аўтобуса. Я разу-
мею: яны так рэагуюць з-за адсутнасці
кантактаў з невідучымі. У большасці ў
нас ўсё ж вельмі ветлівыя людзі, і яны
стараюцца дапамагчы. А прыязджаеш у
Маскву — там больш складана: усюды
прыезджыя, усе некуды спяшаюцца, бя-
гуць... Я ўвесь час кажу пра неабходнасць
разбураць стэрэатыпы. Нам самім трэба
часцей заяўляць пра сябе. Выходзіць на
вуліцу, удзельнічаць у розных мерапры-
емствах — словам, жыць як звычайныя
людзі.

— Што вы думаеце пра безбар'ернае
асяроддзе?

— У нас, напрыклад, недастаткова гу-
кавых святлафораў. У той жа Маскве яны
хоць і не на кожным кроку, але іх шмат. А
вось пандусаў з'яўляецца ўсё больш. Аднак
калі для калясачнікаў гэта добра, то для
невідучых трэба прыдумаць нешта іншае,
бо часам немагчыма адрозніць тротуар ад
праезнай часткі. Змены адбываюцца, хоць
і паступова.

**Мама з дзяцінства вучыла мяне
думаць, быццам за мной назірае
схаваная камера. Таму я ўжо ведаю,
як сябе паводзіць.**

— Скажыце, пра што марыце, акрамя
сцэны?

— Як і любой дзяўчыне мне хочацца
стварыць сям'ю. Веру — усяму свой час.

— Для сапраўднага шчасця патрэбен
баланс?

— Так, для шчасця мне патрэбна зай-
мацца любімай справай і мець побач лю-
дзеў, якія будуць разумець мяне і падтрым-
ліваць. Але ўжо сёння я адчуваю сябе зусім
шчаслівай, бо жыццё пасылае мне добрых
людзей. І калі ў кожным дні застанецца рух,
то і шчасце не знікне.

Алена ДРАПКО.

Конкурсы

«Я ЛЮБЛЮ БДУ»

Фотасесію ад прафе-
сійнага фатографа
абячаюць у падарунак
пераможцам інтэр-
нэт-фотаконкурсу «Да
БДУ — з любоўю». У
Белдзяржуніверсітэце
стартваў конкурс да
Дня ўсіх закаханых.

Хлопцам і дзяўчатам,
якія пажадаюць да яго да-

лучыцца, трэба будзе выра-
шыць няпростую задачу. Да
ўдзелу прымаюцца здымкі,
на якіх «адлюстраваны ўза-
емаадносіны закаханых і іх
шчырая радасць ад зносін
адно з адным». Ну, з гэтым
у студэнтаў праблем узнік-
нуць не павінна. Але ёсць і
яшчэ адна ўмова: галоўным
атрыбутам фота павінна
стаць «выказванне ўдзяч-

насці роднаму ўніверсітэту,
аформленае ў любой фор-
ме». Вось тут моладзі дава-
дзецца «пакрыатывіць».

Лепшая пара БДУ бу-
дзе вызначана 14 лютага
шляхам анлайн-галаса-
вання ў сацыяльнай сет-
цы «ВКонтакте» ў групе
«Беларускі дзяржаўны
ўніверсітэт».

Надзея НІКАЛАЕВА.